

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาชั้นเด็กเล็กเป็นรูปแบบหนึ่งของการจัดการศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษา ที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบ เป็นการศึกษาที่มุ่งเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กอายุระหว่าง 5-6 ปี โดยส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในทุกด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมไทย เพื่อให้เด็กมีคุณภาพและพร้อมที่จะเรียนในระดับประถมศึกษา(สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2528: 1) หลักสูตรหรือที่เรียกว่า แนวการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กได้กำหนดขอบข่าย และเนื้อหาสาระในการจัดประสบการณ์ให้แก่เด็ก เป็น 3 กลุ่มประสบการณ์ดังนี้คือ

1. เตรียมสร้างเสริมทักษะภาษาไทยและคณิตศาสตร์
2. เตรียมสร้างเสริมประสบการณ์
3. เตรียมสร้างเสริมลักษณะนิสัย

สำหรับลักษณะนิสัยที่ควรปลูกฝังให้เด็กนั้น แบ่งเป็นสุขนิสัย กิจนิสัย และสังคมนิสัย หรือนิสัยในการอยู่ร่วมกัน (นงเยาว์ แข่งเพ็ญแข 2529: 17) โดยเฉพาะลักษณะนิสัยทางสังคมนั้นเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมุ่งเน้นส่งเสริมพัฒนาการ เนื่องจากลักษณะนิสัยทางสังคมเป็นเรื่องของการปรับตัว ซึ่งจะเป็นพื้นฐานของการอยู่และทำงานร่วมกันของสมาชิกทุกคนในสังคมนิสัยทางสังคมจึงมีความสำคัญทั้งต่อตนเองและต่อส่วนรวม ในด้านส่วนตัวความสำเร็จในการทำงานนอกจากจะขึ้นอยู่กับความสามารถแล้วยังขึ้นอยู่กับลักษณะนิสัยทางสังคมด้วย ในด้าน

ส่วนรวม ลักษณะนิสัยทางสังคมที่พึงปรารถนาก่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขในสังคมทุกระดับ นอกจากนั้นเงาจารย์ แซงเพ็ญแซ (2529: 17) ได้กล่าวว่า ลักษณะนิสัยทางสังคมที่ไม่ดี เช่น เห็นแก่ตัว ชอบขัดแย้ง ฯลฯ จะทำให้เด็กมีปัญหาในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นและนิสัยต่างๆ เหล่านี้ ถ้าไม่ได้รับการพัฒนาจะเกิดภาวะชะงักงันและทำให้เด็กเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง เห็นแก่ตัว ไม่ยอมรับผู้อื่น ไม่เข้าใจกฎระเบียบของสังคมและไม่สามารถจะอยู่ร่วมกับผู้อื่น ดังนั้น การปลูกฝังและส่งเสริมลักษณะนิสัยทางสังคมจึงเป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญประการหนึ่งที่จะต้องกระทำอย่างจริงจังควบคู่กับการพัฒนาเด็กทางด้านอื่น ๆ การที่จะพัฒนาเด็กไปสู่เป้าหมายที่ต้องการจะบังเกิดผลถ้าสามารถนำหลักการไปสู่การปฏิบัติจริง แต่ผลจากการวิจัยเรื่อง การศึกษาและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประถมศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2527: 100) ปรากฏว่า ครูจัดกิจกรรมสร้างเสริมลักษณะนิสัยทางสังคมน้อย นอกจากนี้ โครงการจัดทำรูปแบบและสื่อเพื่อเตรียมความพร้อมทางด้านสังคมนัยก็ระบุว่าครูยังไม่สามารถพัฒนาสังคมนิสัยที่พึงประสงค์ให้แก่เด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เอกสารโครงการวิจัยและพัฒนาศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษา, 2530) ปัญหาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาลักษณะนิสัยทางสังคมให้แก่เด็กเรียนชั้นเด็กเล็กยังไม่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้จัดทำแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กสำหรับให้ครูเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน โดยนำเอาเนื้อหาของกลุ่มประสบการณ์ทั้ง 3 กลุ่มคือ กลุ่มทักษะ ภาษาไทยและคณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ และกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย มาบูรณาการเข้าด้วยกันเป็นหน่วยการสอน ซึ่งเมื่อนำเอาแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กมาวิเคราะห์พบว่ามีการกำหนดวัตถุประสงค์รวม เช่น

1. วิธีสอนกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์
 - ข้อ 3 เพื่อฝึกการเป็นผู้นำ ผู้ตาม
 - ข้อ 4 เพื่อฝึกระเบียบวินัย
2. วิธีสอนศิลปะ กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์
 - ข้อ 3 ให้เด็กมีความอดทน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รับผิดชอบ

(แผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก 2528: 1-15)

จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การสร้างเสริมลักษณะนิสัยทางสังคมให้แก่ นักเรียนชั้นเด็กเล็ก ตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เป็นไปในลักษณะดังนี้คือ

1. เป็นการสอนในลักษณะฝึกให้เด็กทำ โดยเด็กไม่ได้รับการสอนให้เกิดความเข้าใจ และเห็นคุณค่าของสิ่งที่กระทำโดยตรง แต่เด็กได้ฝึกปฏิบัติจากการบอกกล่าวของครู ซึ่งการฝึกในลักษณะนี้นั้น เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ 1 ใน 3 องค์ประกอบที่จะช่วยให้การพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์บรรลุถึงขั้นเป็นลักษณะนิสัย (Characterization) ทิศนา แชมมณี ได้กล่าวถึงความสำคัญในหลักการทางทฤษฎีของรูปแบบการฝึกทักษะทำงานกลุ่มสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาว่า ถ้าหากผู้เรียนเพียงแต่เห็นคุณค่าของสิ่งที่ฝึก แต่ไม่สามารถปฏิบัติได้ก็ไม่มีประโยชน์ หรือหากผู้เรียนเห็นคุณค่าและมีการปฏิบัติ แต่ขาดความรู้ความเข้าใจ ก็จะทำให้การปฏิบัติไม่บังเกิดผลดีเท่าที่ควร และถ้าหากมีความรู้ความเข้าใจสามารถจะนำเอาไปปฏิบัติได้ แต่ไม่เห็นความสำคัญหรือคุณค่าของสิ่งที่กระทำ ก็จะทำให้ผู้เรียนไม่มีแรงจูงใจและพยายามจะหลีกเลี่ยงการปฏิบัติเมื่อมีโอกาส ซึ่งถ้าผู้เรียนมีองค์ประกอบดังกล่าวเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็จะเป็นการยากที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดลักษณะนิสัยตามที่ต้องการได้ (ทิศนา แชมมณี และคณะ 2531: 117)

2. แผนการจัดประสบการณ์กำหนดวัตถุประสงค์เกี่ยวกับลักษณะนิสัยทางสังคมไว้ใน วัตถุประสงค์รวมของหน่วยการสอน แต่ในจุดประสงค์ของกิจกรรมประจำวัน ไม่ได้กำหนดอย่างชัดเจนว่า จะให้ครูฝึกลักษณะนิสัยทางสังคมที่กำหนดไว้ในกิจกรรมใด ซึ่งอาจจะทำให้ครูผู้สอนไม่ทราบว่าควรจะสอนและฝึกลักษณะนิสัยทางสังคมอะไรและอย่างไร หรืออาจจะทำให้ครูละเลยการฝึกไปเลยก็ได้

ในปี พ.ศ.2528 ทิศนา แชมมณี และคณะ ได้พัฒนารูปแบบการฝึกทักษะการทำงานกลุ่มสำหรับนักเรียนประถมศึกษาชั้น ซึ่งนับว่าเป็นทักษะทางสังคมประการหนึ่ง ทิศนา แชมมณี และคณะ ได้ผสมผสานหลักการสอนทางด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) และจิตพิสัย (Affective Domain) เข้าด้วยกัน โดยมุ่งหวังที่จะพัฒนาทักษะการทำงานกลุ่มให้เด็ก เพื่อให้ถึงขั้นการเป็นลักษณะนิสัย (Characterization)

กล่าวคือ ได้ดำเนินการฝึกเด็กให้ครบองค์ประกอบทั้ง 3 อันได้แก่

1. การช่วยให้เด็กได้มีประสบการณ์ และเห็นคุณค่าในสิ่งที่จะฝึกโดยผ่านกระบวนการรับรู้ (Perceiving) การตอบสนอง (Responding) และการเห็นคุณค่า (Valuing) ตามหลักของการสอนด้านจิตพิสัย (Affective Domain)

2. การช่วยให้เด็กเกิดความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่จะฝึก โดยให้เด็กได้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะฝึกถึงขั้น "เข้าใจ" (Comprehension) เป็นอย่างน้อยตามหลักการสอนด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain)

3. การช่วยให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติบ่อย ๆ จนเกิดความชำนาญตามหลักการสอนด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) และจิตพิสัย (Affective Domain)

จากหลักการดังกล่าว ทิศนา แคมมณี และคณะ ได้จัดรูปแบบออกมาเป็นลักษณะกิจกรรม 2 ประเภท ซึ่งสามารถใช้ควบคู่กันอย่างเป็นระบบระเบียบคือ

1. กิจกรรมสอน คือ กิจกรรมที่ประกอบไปด้วยกระบวนการสอน วิธีการสอน และเทคนิคการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจและเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน

2. กิจกรรมฝึก คือ กิจกรรมที่ประกอบไปด้วยกระบวนการฝึก วิธีการฝึกและเทคนิคการฝึก เพื่อให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติในเรื่องที่ได้เรียนรู้ไปแล้วในกิจกรรมสอนอย่างต่อเนื่องหรือซ้ำบ่อยๆ

กิจกรรมทั้ง 2 ประเภทนี้ จะใช้ควบคู่กันอย่างเป็นระบบระเบียบ อันจะเป็นผลให้เด็กได้ฝึกในสิ่งที่ได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่องจนชำนาญ

เมื่อได้ทดลองใช้รูปแบบดังกล่าวกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ผลการทดลองปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนทั้งในด้านความรู้ความเข้าใจ โน้ตค้น หรือเนื้อหาด้านทักษะการทำงานกลุ่มของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า รูปแบบที่พัฒนาขึ้นสามารถช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทั้งด้านความรู้และทักษะการทำงานกลุ่ม (ทิศนา แคมมณี 2531: 94)

จากคุณค่าของรูปแบบการฝึกทักษะการทำงานกลุ่มสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาของ รองศาสตราจารย์ ดร.ทศนา แชนมณี และคณะ ที่ประกอบด้วยกิจกรรมสอนและกิจกรรมฝึกซึ่งใช้ ควบคู่กันอย่างเป็นระบบ รูปแบบดังกล่าวสามารถฝึกเด็กได้ครบองค์ประกอบทั้ง 3 ได้แก่ การให้ เด็กมีความรู้ความเข้าใจและเห็นคุณค่าในสิ่งที่ฝึก และได้ฝึกปฏิบัติในสิ่งที่เรียนไปแล้วบ่อย ๆ อย่างต่อเนื่อง ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้การพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เป็นไปอย่างมี ประสิทธิภาพและบรรลุถึงขั้นการเป็นลักษณะนิสัย รวมทั้งข้อสังเกตที่ได้จากการวิเคราะห์แผนการ จัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติทำให้ผู้วิจัยมีความ สนใจที่จะนำรูปแบบการพัฒนาคุณลักษณะนิสัยอย่างเป็นระบบดังกล่าวมาทดลองใช้พัฒนาคุณลักษณะ นิสัยทางสังคมของนักเรียนชั้นเด็กเล็กและเพื่อมิให้เป็นการกระทบกระเทือนแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็ก เล็กเดิม ซึ่งได้วางแผนการสอนประสบการณ์ด้านอื่น ๆ ไว้แล้ว และเพื่อไม่ต้องใช้เวลาเพิ่มมากขึ้น ผู้วิจัยจึงใช้วิธีบูรณาการกิจกรรมสอน และกิจกรรมฝึกของรูปแบบการพัฒนาคุณลักษณะ นิสัยทางสังคม เข้าไปในแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และจะศึกษาว่า รูปแบบการพัฒนาคุณลักษณะนิสัยทางสังคมอย่างเป็นระบบดังกล่าวจะมีผลต่อลักษณะ นิสัยทางสังคมของนักเรียนชั้นเด็กเล็กมากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการพัฒนาคุณลักษณะนิสัยทางสังคมอย่างเป็นระบบแก่ นักเรียนชั้นเด็กเล็ก

สมมติฐานของการวิจัย

รูปแบบการพัฒนาคุณลักษณะนิสัยที่ประกอบไปด้วยกิจกรรมสอนและกิจกรรมฝึกอย่างเป็นระบบ ของรองศาสตราจารย์ ดร.ทศนา แชนมณี และคณะ เป็นรูปแบบที่สามารถพัฒนาคุณลักษณะที่พึง ประสงค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาได้เป็นอย่างดี (ทศนา แชนมณี และคณะ 2531: 146)

ผู้วิจัยคาดว่า เมื่อนำมาบูรณาการเข้าไปในแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ก็ควรที่จะช่วยให้เด็กได้พัฒนาทั้งความรู้และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ขั้นต้นด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐานของการวิจัยดังนี้ คือ

1. นักเรียนกลุ่มทดลอง จะมีคะแนนมโนทัศน์เกี่ยวกับลักษณะนิสัยทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุม
2. นักเรียนกลุ่มทดลอง จะมีคะแนนลักษณะนิสัยทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองที่ทำกับนักเรียนชั้นเด็กเล็กโรงเรียนวัดเวฬุวันสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2532 จำนวน 2 ห้องเรียนละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน
2. ลักษณะนิสัยทางสังคมที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาที่กำหนดไว้ในแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก คือ มารยาทที่ดีงาม ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความอดทนในการรอคอย และการเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี
3. การนำเอารูปแบบการพัฒนาลักษณะนิสัยทางสังคมอย่างเป็นระบบมาบูรณาการในแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการบูรณาการในหน่วย เรื่อง ฝนเจ้า(ฤดูฝน) ชุมชนของเรา ต้นไม้ที่รัก และหน่วยมด เท่านั้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะนิสัยทางสังคม หมายถึง การประพฤติปฏิบัติซึ่งแสดงถึงคุณลักษณะของเด็ก ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในขณะทำกิจกรรมต่างๆ ในห้องเรียนที่สามารถสังเกตและวัดได้ ซึ่งประกอบไปด้วยลักษณะนิสัยทางสังคม 6 เรื่อง ดังระบุไว้ในแผนการจัดประสบการณ์ชั้น

เด็กเล็กสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ดังนี้คือ

1. มารยาทที่ดีงาม
2. ความมีระเบียบวินัย
3. ความรับผิดชอบ
4. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
5. ความอดทนในการรอคอย
6. การเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี

มโนทัศน์เกี่ยวกับลักษณะนิสัยทางสังคม หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะนิสัยทางสังคม 6 เรื่อง คือ มารยาทที่ดีงาม ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ความอดทนในการรอคอย และการเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี ซึ่งสามารถวัดได้โดยใช้แบบวัดมโนทัศน์เกี่ยวกับลักษณะนิสัยทางสังคม

รูปแบบการพัฒนาลักษณะนิสัยทางสังคมอย่างเป็นระบบ หมายถึง การพัฒนาลักษณะนิสัยทางสังคม โดยการจัดกิจกรรม 2 ประเภท ให้สัมพันธ์และต่อเนื่องกันอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ จัดกิจกรรมสอนให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ และเห็นคุณค่าของลักษณะนิสัยที่ต้องการปลูกฝังให้นักเรียน และจัดกิจกรรมฝึกให้นักเรียนปฏิบัติจริงตามความรู้ความเข้าใจที่ได้รับจากกิจกรรมสอนอย่างต่อเนื่องจนสามารถปฏิบัติได้และเกิดเป็นลักษณะนิสัยของตน ทั้งนี้โดยการบูรณาการกิจกรรมสอนและฝึกเข้าไปในแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

แผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก หมายถึง แผนการสอนนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจัดทำขึ้น มีลักษณะเป็นหน่วยการสอน ประกอบด้วยกิจกรรมประจำวัน 4 กิจกรรมคือ กิจกรรมการเคลื่อนไหว กิจกรรมสร้างสรรค์ (ศิลปะศึกษา) กิจกรรมในวงกลมและกิจกรรมการเล่นเกมการศึกษา ในแต่ละกิจกรรมจะมีองค์ประกอบดังนี้ คือ จุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อการเรียน การประเมินผล

ชั้นเด็กเล็ก หมายถึง ชั้นเรียนที่เปิดสอนในระดับก่อนประถมศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ให้แก่เด็กอายุ 5-6 ปี เป็นเวลา 1 ปี

ประสิทธิผลของรูปแบบการพัฒนาลักษณะนิสัยทางสังคมอย่างเป็นระบบ หมายถึง ความสามารถทางด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะนิสัยทางสังคมของนักเรียน ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดมโนทัศน์ลักษณะนิสัยทางสังคม และการแสดงลักษณะนิสัยทางสังคม ซึ่งวัดได้จากแบบประเมินลักษณะนิสัยทางสังคม

การบูรณาการกิจกรรมสอนและฝึกลักษณะนิสัยทางสังคม หมายถึง การผสมผสานกิจกรรมสอน และกิจกรรมฝึกลักษณะนิสัยทางสังคมลงไปในแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กให้เป็นไปอย่างเหมาะสมและกลมกลืนกับเนื้อหาสาระเดิม โดยไม่ทำให้เนื้อหาสาระเดิมขาดหายไป

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นเด็กเล็กของ โรงเรียนเวฬุวัน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2532

นักเรียนกลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนชั้นเด็กเล็ก โรงเรียนวัดเวฬุวัน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2532 ซึ่งได้รับการสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กที่บูรณาการกิจกรรมสอนและฝึกลักษณะนิสัยทางสังคม

นักเรียนกลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนชั้นเด็กเล็ก โรงเรียนเวฬุวัน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2532 ซึ่งได้รับการสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กปกติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้วิธีการพัฒนาลักษณะนิสัยสำหรับนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่เป็นระบบระเบียบ
2. เป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนชั้นเด็กเล็กในการสอนและฝึกลักษณะนิสัยเด็กอย่างเป็นระบบ
3. เป็นแนวทางในการปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กให้มีความเหมาะสม

ในการพัฒนาลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์